

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΙΣΜΟΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη πορελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδος Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτὼ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ' ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν
τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διευθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσήμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἄγων γυναικὸς ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης. Ἄπο τὰς χορδὰς τῆς λύρας.—
Ὑπὸ κ' Κωστή Πιλαμά.—Τὰ χελιδονίσματα. (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαί-
δου).—Περὶ τὸ Λίκνον Β'. (μετάφρ. δος Νικολαΐδου) Τὸ Νέον Συμβόλαιον.
Ἡ δημοκρατία τῶν μελισσῶν. Β'. Συνταγαί. Ἐπιφυλλίς. (Η Crescentia).

ΑΓΩΝ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Κοντὰ εἰς τοὺς ἱεροὺς βράχους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Κο-
ρίνθου, ἐπάνω εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Τέχνη ὕψωσε τοὺς ναοὺς
τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ἰδανικοῦ, καὶ τοὺς ὁποίους, ἡ ἱστορία
ἀπηθανάτισε, διότι ὄπισθεν αὐτῶν προησπίσθη ἡ τιμὴ καὶ
ἡ ἐλευθερία τοῦ ἔθνους, κοντὰ εἰς τοὺς βράχους αὐτοὺς ὑψου-
ται καὶ ὁ τῆς παλαιᾶς πρωτεύουσας τῆς Ἑλλάδος ὁ βράχος
τοῦ Ναυπλίου, τὸ ἱστορικὸν Παλαμῆδι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπε-
φύλασσαν ἡ φρικώδης μοῖρα μίαν μεγάλην καὶ ἐπονεϊδίστον
ταπείνωσιν : νὰ μεταβληθῇ ἀπὸ γενναίου ὀρμητηρίου μα-
χητῶν εἰς ζωντανὸν ἄδην ἀνθρώπων, τέκνων καὶ ἀπογόνων
ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔχυσαν τὸ αἷμά των ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας
τῆς χώρας.

Μέσα εἰς τοὺς ὑψηλοὺς καὶ ἀπορρήτους τοίχους του, ἀντὶ
νὰ κυματίζῃ σήμερον μόνον ἡ σημαία τῆς ἐλευθερίας καὶ
νὰ ἀκούεται χαρμύσνον τὸ ἄσμα τῶν πουλιῶν, ἀκούονται
οἱ γόοι καὶ οἱ στεναγμοὶ δυστυχῶν καταδίκων οἵοιποιοι μαζῆ
μὲ τὴν ἐλευθερίαν χάνουν καὶ αὐτὴν τὴν ὑγείαν καὶ τὴν
ζωὴν των.

Καὶ ἐλέχθη μὲν καὶ ἐγράφη μέχρι σήμερον πολλάκις ὅτι
οὔτε τὸ κράτος, οὔτε ἡ Ἑλληνικὴ δικαιοσύνη ἔχει τὸ δι-
καίωμα νὰ ὑποβάλῃ εἰς τοιαῦτα ἀτελείωτα μαρτύρια τοὺς
βαρυποίνους καταδίκους, ἀλλ' οὐδὲν ἔγινε διὰ τὴν βελτιώ-
σιν τῆς τύχης των.

Καὶ δὲν θὰ ἐγένετο ἕως ποτὲ, ἐὰν κατὰ σύμπτωσιν ἐν-

τελῶς τυχαίαν ἢ κόμησιν Καπνίστ δὲν ἐπεσκέπτετο τὸ
Παλαμῆδι καὶ δὲν ἀντελαμβάνετο τὴν φρικώδη κατάστασιν
τῶν φυλακισμένων.

Νέα κόρη, ἀνθηρὰ, εὐειδῆς ἡ κόμησιν Καπνίστ εἶναι
πλέον μία φυσιογνωμία γνωστὴ καὶ συμπαθῆς τῶν Ἀθηνῶν,
τὰς ὁποίας ἀπὸ τοῦ πολέμου τοῦ 1897 ἐπισκέπτεται κατ'
ἔτος μετὰ τῆς ἐξ ἴσου γενναίας καὶ εὐεργετικῆς ἀδελ-
φῆς τῆς.

Ἐκ πατρὸς ἀνήκουσαι εἰς ἀρχαιοτάτην εὐγενῆ οἰκογέ-
νειαν τῆς Ζακύνθου, ἐκ μητρὸς δὲ ρωσίδες, αἱ ἀδελφαὶ Κα-
πνίστ κατήλθον ἐκ Παρισίων εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸν ἀ-
τυχῆ πόλεμον τοῦ 1897 καὶ παρέσχον τότε γενναίας καὶ
πολυειδεῖς συνδρομὰς εἰς τὰς ἐδῶ οἰκογενεῖας τῶν προσφύ-
γων καὶ εἰς τοὺς τραυματίας τοῦ πολέμου. Ἐννοοῦσαι τὴν
φιλανθρωπίαν, ὅπως τὴν ἐννοοῦν σήμερον ὅλοι αἱ μεγάλοι
διάνοιαι καὶ αἱ εὐγενεῖς ψυχαί, μοιράζουσι τὸν πλοῦτόν των
μὲ τοὺς δυστυχεῖς, καὶ σκορπίζουσι τοὺς θησαυροὺς τῆς με-
γάλης καρδίης των πρὸς ἀνακούφισιν τῶν θυμάτων ἐνὸς ἀ-
νίσου καὶ συχνὰ ἀδίκου κοινωνικοῦ καθεστῶτος.

Διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ ἓνα δυστυχῆ κατάδικον, τὸν ὁποῖον ἔ-
σωσεν ἀπὸ τὴν λαίμητόμον ἢ κόμησιν Καπνίστ ἐπεσκέφθη
τὸ Παλαμῆδι. Τί εἶδεν ἐκεῖ, ποῖαι εἶναι αἱ μορφαὶ τῆς κο-
λάσεως καὶ οἱ κύκλοι τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ καθακτηρίου πρὸ
τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὸ τὸ τοῦ Δάντου ὠχρίξ, τὸ εἶπε προχθὲς
εὐγλώττως εἰς τὸν Παρνασσόν, ἐνώπιον καὶ τῆς Α. Μ. τῆς
Βασιλείσης καὶ τῶν ὑπουργῶν καὶ λοιπῶν ἐπισήμων πολι-
τευομένων ἢ κόμησιν Καπνίστ.

Ἄφ' ἧς ἡμέρας τὸ ἐπεσκέφθη δὲν ἔπαυσεν ἐνεργοῦσα, γρά-
φουσα, ἐργαζομένη ποικιλοτρόπως ὑπὲρ τῆς κατεδαφίσεως
του, ὑπὲρ μετατοπίσεως ἀπ' ἐκεῖ τῶν φυλακῶν καὶ ἰδρύσεως
κτιρίου νέου, συμφώνου πρὸς τὰ συστήματα τῶν νεωτέρων
φυλακῶν τοῦ κόσμου. Δὲν ἄφησεν ὑπουργὸν δικαιοσύνης ἡσυ-

χον, δὲν ἄφησε βουλευτάς, δὲν ἀρίνει κάθε ἄνθρωπον, δὲν νάμενον νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ εὐγενοῦς σκοποῦ τῆς. Ἀδιαφορεῖ ἂν οἱ ὑπουργοὶ λησμονοῦν τὰς ὑποσχέσεις των καὶ οἱ πολιτευόμενοι δὲν συμμερίζονται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς. Αὐτὴ ἐπανέρχεται, ζητεῖ τὴν κατάλληλον ψυχολογικὴν στιγμήν, λέγει, γράφει, ἐνεργεῖ. Καὶ ἐπὶ τέλους θὰ ἐπιτύχῃ.

Ἄλλοτε αἱ ἀδελφαὶ Καπνίστ ἔμεναν μόνον ὀλίγους μῆνας τοῦ ἔτους εἰς Ἀθήνας. Φέτος τὰ πράγματα ἤλλαξαν. Ἐνοικίασαν οἶκημα, ἔφεραν ἐκ Ρωσσίας καὶ τὴν γηραιὰν κόμησαν Καπνίστ, μητέρα ἀνταξίαν τοιοῦτων θυγατέρων, διότι φέτος εἶχαν νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὸ μέγα αὐτὸ ἔργον, τὴν κατεδάψιν τῆς νεωτέρας αὐτῆς Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἐν ὄνειδος καὶ ἐν στίγμα διὰ τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα.

Καὶ δὲν θὰ παρέλθῃ βεβαίως καιρὸς πολὺς ἀπὸ τώρα καθ' ἓν τὸ Παλαμῆδι θὰ ἦναι μόνον μία φρικτὴ ἀνάμνησις βαρβάρου παρελθόντος. Ἐν ἀπαλὸν καὶ ἀριστοκρατικὸν χερσὶν γυναικὸς θὰ ἔχῃ κάμει τὸ θαῦμα αὐτὸ καὶ ἐν ὄνομα γυναικεῖον θὰ ἀναγραφῇ μὲ χρυσῆ γράμματα ἐπάνω εἰς τὴν ἱστορικὴν σελίδα, ἡ ὁποία θὰ ἀναφέρῃ τὴν νίκην ταύτην τῆ ἀναίμακτον, τὴν νίκην ὑπὲρ τῆς ζωῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης κατὰ τῆς ἀδικίας καὶ τοῦ θανάτου.

ΟΙ ΕΚΑΤΟ ΦΩΝΕΣ ΤΗΣ ΛΥΡΑΣ

(Ἀποσπάσματα)

Πᾶσι τὸ ταξίδι, φτάσαμε. Τώρα ῥηαίει νᾶτο!
Διπλὰ ἀκρογιάλια. Τὸ ἀνοιχτὸ, γῶς ὄλο, τὸ χιονότο,
Μὲ τὰ γραμμένα ἐρίπια καὶ μὲ τὰ μαυροπόδια.
Καὶ τᾶλλο· ὦ δόση ἀπὸ μωρτίες, ὦ κῆποι ἀπὸ ζουμποῦλια,
Καὶ κάτω ἀπὸ τῆς νεραντζιῆς τῆς φροντωτῆς τὰ κλῶνια,
Ἦ ἴσκιος! οἱ ἔρωτες μιλοῦν, ἀντιμιλοῦν τᾶνδόνια,
Τὸ ἐν' ἀκρογιάλι «ἐδῶ!» μᾶς λέει, τᾶλλο ἀκρογιάλι «Νᾶμαι!»
Βαρκοῦλα, ποῦ θάρᾶξουμι; βαρκάρη, ποῦ θὰ πᾶμι;

Ἦ ἡ ἀρχαλιὰ ποῦ οὐς κραταίει ῥ' ἀγκομαχίη δὲν παύει,
Σᾶς κάνει νὰ σπαράξετε, νὰ τρέμετε οὐς κάνει,
Βάρκες τοῦ μῶλου, τοῦ γυαλοῦ βαρκοῦλις. ὦ βαρκοῦλις!
Κ' ἐσεῖς οἱ βαρειοφόρτωτες καὶ οἱ μισοσυντριμμένα,
Κ' ἐσεῖς, φωλλίτες φρερωτῆς μὲ τοὺς ἐρωτευμένους,
Ἀρχοντικὸς μὲ τὰ κοντιὰ κ' ἐσεῖς τὰ ἐλεφαντινῆα,
Κ' ἐσεῖς μὲ τᾶλκα πατιὰ, καὶ μὲς' οἱς ταξιδεῦτες
Ἐσὶ ἡ μικροῦλα, ἡ φροστιχιά, ἡ ναχιχὴ, δειμένη!

Τὸ μέγα ῥόδο ποῦ θωρεῖς ἀμάραντῳ
Τοῦ στήθους μου στολίδι νύχτα μέρα,
Μὴν τὸ καταφρονῆς, κί' ἄς μὴν τὸ γέννησε
Στὸ περιβόλι ἡ Ἄνοιξη ἡ μητέρα.
Ἐνὸς ἀνθρώπου τὸ ἔφαναν τὰ δάχτυλά
Ἀπὸ μετὰξὶ ἐγγενικό· δὲν εἶνε φέμα!
Τῆς ἀλήθειας εἰκόνα, τὸ ζωντανέψε
Τάξινο τῆς Τέχνης μέσα του αἵμα!

Κωστής Παλαμᾶς.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΣΜΑ

Ὅπως τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τὰ παιδιὰ κατὰ τὰς ἐορτάς τῶν Χριστουγέννων, τῆς πρώτης τοῦ ἔτους κ. λ. περιέρχονται ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν καὶ τρόπον τινα ἀγγέλλουν τὴν ἐορτὴν δι' ἀναλόγου μὲ τὴν περίστασιν ἄσματος των, τοιοῦτοτρόπως καὶ εἰς τοὺς Ἀρχαίους Ἑλληνας τὰ παιδιὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐρχομοῦ τῶν χελιδόνων περιεφέροντο εἰς τὰς οἰκίας κρατοῦντα μίαν χελιδόνα εἰς τὰ χερία των, ὡς σημεῖον τῆς ἀνοιξέως, καὶ ἔφαλλον τὴν ἀφιξίν των χελιδόνων καὶ ἐπομένως τῆς ἀνοιξέως, δι' ἀμοιβὴν δ' ἐλάμβανον διάφορα τρόφιμα αὐγά, σὺκα, τυρὶ καὶ ἄλλα. Ἐλέγετο τὸ μὲν ἄσμα «Χελιδόνισμα» τὰ δὲ παιδιὰ ποῦ τὸ ἔφαλλον «Χελιδονιστά». Χελιδόνισμα ἐκ τῆς ἀρχαιότητος διεσώθη εἰς ἡμᾶς τὸ Χελιδόνισμα τοῦ Ροδίου, τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ ἑξῆς:

Ἦλθ' ἦλθε ἡ χελιδὼν
Καλὰς ὥρας ἄγουσα
Καλοὺς ἐνιαυτούς.
Ἐπὶ γαστέρα λευκὴ.
Ἐπὶ ἰῶτα μέλαινα.
Παλάθαν σὺ προκύκλει.
Ἐκ πίονος οἴκου,
Οἴνου τε δέπαστρον.
Τυροῦ τε κἀνίστρον.
Καὶ πύρα χελιδῶν.
Καὶ λεχιθίταν.
Οὐκ ἀπωθεῖται.
Πότερ ἀπίομες ἢ λαβώμεθα;
Εἰ μὲν τι δώσης... εἰδεμὴ οὐκ ἐάσομαι.
Ἦ τὴν θύρην φέρομε ἢ τὸν πρόθυρον,
Ἦ τὴν γυναῖκα, τὴν ἔσω κλημένην
Μικρὰ μὲν ἐστὶ, ραδίως μὲν εἰσομεν
Ἦν δὲ φέρῃς τι,
Μέγα δὴ τι φέροιο
Ἦ ἄνοιγ', ἀνοιξε τὴν θύραν χελιδῶν
Οὐ γὰρ γέροντες ἐσμέν, ἀλλὰ παιδιὰ.

Ἦ συνήθεια αὕτη εὐρίσκεται καὶ τώρα ἀκόμη εἰς μερικὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος· μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τώρα δὲν κρατοῦν ζωντανὴν χελιδόνα, ἀλλ' ἓνα κλάδον ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἔχουν καρφώσει μία χελιδόνα ἀπὸ ξύλο καὶ περιέρχονται ὅλα τὰ σπιτία καὶ τραγουδοῦν χελιδονίσματα καὶ λαμβάνουν δι' ἀμοιβὴν, ὅπως εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν τρόφιμα, αὐγά, τυρὶ, ψωμί, ἢ καὶ νομίσματα.

Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ νεώτερα χελιδονίσματα εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθον.

Τὸ χελιδόνι ἔρχεται
Ἀπὸ τὴν ἄσπρη θάλασσα
Κάθεται καὶ τραγουδεῖ.
Μάρτη, Μάρτη μου καλὴ
Καὶ Φλεβάρη δυνατὴ
Κί' ἂν βρέξῃς κί' ἂν χιονίσῃς
Καλοκαίρι πλεῖο μυρίζεις.

Ὅταν δὲ φεύγουν εὐχονται εἰς τοὺς οἰκοδεσπότας.
Χίλις λαμπρὸς νὰ ζήσουνε
Καὶ δύο χιλιάδες φῶτα

Ν' ἄσπρισουν σὰν τὸν Ὀλυμπο
Σὰν ἄσπρο περιστέρι.»
Ἄλλο χελιδόνισμα, τὸ ὁποῖον σώζεται εἰς τὴν Φιλιππούπολιν εἶνε τὸ ἑξῆς:
Μάρτιος μᾶς ἦρθε
Καὶ καλῶς μᾶς ἦρε,
Τὰ δένδρα ἀνοῦσι
Οἱ κάμποι λουλουδοῦσι.
Ἄξιε Μάρτη καὶ καλὴ
Ἦσον δρόμον δεῖξον
Τῶν γραμμάτων τῶν καλῶν.
Καὶ σὺ καλὴ νοικοκυρά.
Βάλε τὰ σανδάλια σου
Ἦμπα στὸ κελάρι σου
Βγάλ' εἰκοσιοκτὼ αὐγά,
Δώσέ μας τὰ τέσσερα
Τοῦ δασκάλου εἰκοσιτέσσερα
Νὰ μὴν μᾶς δειρῇ ὁ δάσκαλος
Κί' ἔχεις τὴν ἀμαρτία μας
Γιὰ τὴν κολασιὰ μας.
Ἦξω ψῆλοι ποντικοὶ
Μέσα Μάρτης καὶ χαρὰ
Καὶ χαρὰ καὶ Πασχαλιὰ
Καὶ καλῶς σᾶς ἤραμε
Καὶ πάλιν καὶ τοῦ χρόνου.

Εἰρήνη Νικολαίδου

ΠΕΡΙ ΤΟ ΛΙΚΝΟΝ

Β'

Σπάργανα τὰ ὁποῖα δεδεμένον. Αἴκνα βαδάνων.

Ὅπως αἱ σκούφια ἐπέζον τὸ κρανίον, οὕτω τὰ σπάργανα ἐδέσμευαν τὰ μέλη. Τὸ κυριώτερον ἦτο καὶ ἡ φασκία μὲ τὴν ὁποῖαν ἐτύλιζαν τὸ παιδίον καὶ τὸ ἔλαμνον ἀνίκανον διὰ κάθε κίνησιν. Ἀφιναν ἀπὸ αὐτὴν τὴν φασκία μὲ ἄκρη ἀπὸ τὴν ὁποῖαν κρεμοῦσαν τὸ παιδίον εἰς ἓνα καρφί, ὅταν οἱ γονεῖς ἐπήγαιναν εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ εἰς τὸ καφενεῖον. Εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς Ariège, γράφει ὁ Δόκτωρ Tuville, ἓνας μεγάλος στῦλος εἶνε στημένος εἰς τὸ μέσον τῆς οἰκίας, καὶ ὅταν οἱ γονεῖς ἐξέρχονταν διὰ τὰς ἐργασίας των, κρεμοῦν τὰ παιδιὰ τους εἰς αὐτὸν τὸν στῦλον, εἰς τρόπον ὅστε τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν νὰ ἀγγίζουσι εἰς τὴν γῆν. Τὸ βάρος τοῦ σώματος τὰ κάμνει ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ σκύβουν καὶ ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς ἀπὸ αὐτὰ εἶναι κακοκαμωμένα, καὶ εἰς τὰ μέρη ὅπου βασιλεύει αὕτη ἡ συνήθεια ὁ ἀριθμὸς τῶν καμπούριδων εἶνε πάρα πολὺ μεγάλος.

Ἀκίνητον σὰν μούμια μέσα εἰς τοῦ εἶδους τούτου τὰ σπάργανα, τὸ νεογέννητο ἐκοιμάτο συχνὰ εἰς τὸ κρεβάτι τῶν γονέων του, συνήθεικ ὀλεθρία, ἀφοῦ εἰς τὸ τέλος τοῦ XVIII αἰῶνος ὁ Rosen de Rosentéin ἠρήμει περὶ τοὺς 700 θανάτους κατ' ἔτος εἰς τὴν Σουηδίαν νεογεννήτων, τὰ ὁποῖα ἐπλάκωσαν αἱ μητέρες των ἢ αἱ τροφοὶ των. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ λίκνα ἢ πλεόν παράδοξος φαντασία καὶ ἡ πλεόν ἀνθυγιεινὴ φαίνεται, ὅτι ἔχουν ἐπιστατήσει εἰς τὴν κατασκευὴν των. Εἰς τὸν Καναδᾶν αἱ μητέρες θέτουν τὸ παιδίον εἰς εἶδος κρεμαστῆς κούνας καὶ περνοῦν τῆς θηλειᾶς εἰς τοὺς ὤμους των

οὕτω φορτωμένοι περιπατοῦν ἐλαφρῶς. Εἰς τοὺς σταθμοὺς κρεμοῦν τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ λίκνου, εἰς ἓνα δένδρον. Οἱ Λάπωνες χόρουν τὸ παιδίον χωρὶς σπάργανα εἰς ἓνα εἶδος ὑποδήματος γεμάτον μὲ γλῶν. Φυλαὶ τινες τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς τὸ βάζουν μέσα εἰς ἓνα πιθάρη, γεμάτο ἀπὸ χόρτον, καὶ δὲν φαίνεται παρὰ τὸ κεφάλι του. Οὕτω φυλακισμένον εἶνε ἀναγκασμένον νὰ μὲν ἦσυχον, τὸ δυστυχὲς παιδίον καὶ οἱ γονεῖς δύνανται νὰ ἀπουσιάζουν ἐλευθέρως. Εἰς μέρος τι τῶν Ἰνδιῶν τὸ λίκνον εἶνε ἓνα κλουβὶ ἀπὸ λυγαρῆ ἢ ἀπὸ μπαμποῦ, τοῦ ὁποῖου τὸ σκέπασμα δένεται στερεῶς. Κρεμοῦν αὐτὸ τὸ κλουβὶ εἰς τέσσαρα ξύλα στερεωμένα εἰς τὴν γῆν καὶ τὸ νεογέννητον μένει οὕτω κρεμασμένον. Εἰς τὴν Φιλανδιᾶν βάζουν τὸ παιδίον εἰς ἓνα εἶδος κάσας τὴν ὁποῖαν κρεμοῦν εἰς τὸ ταβάνι. Εἰς πολλὰ χωρία τῆς Ρωσσίας ἡ κούνια τοῦ παιδιοῦ εἶνε σκεπασμένη ὀλόκληρος μὲ παχέα παραπετάσματα ἢ μὲ δέρμα ζώου, εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἡ κούνια γίνεται ἀληθὲς μέρος ἀσφυξίας.

Ἦτάρχουν καὶ χειρότερα. Μικροὶ τῶν Ἰνδιῶν τῆς Βορρείου Ἀμερικῆς, οἱ πλκκοκέφλοι (Têtes Plates) κατῶρθωσαν νὰ κάμουν λίκνον ἀληθὲς μέσον βρσανιστηρίου. Ἦ κούνια αὕτη εἶνε σκαλισμένη σ' ἓνα ξύλο καὶ ἔχει ἓνα μοχλὸν ἐλαστικὸν ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς τὸ ὕψος τῆς κεφαλῆς καὶ πιεῖται δυνατὰ τὸ μέτωπον τοῦ παιδιοῦ. Ἐκτὸς τούτου τὸ δυστυχὲς μικρὸν εἶναι πάρα πολὺ σφιχτὰ δεμένον.

Λαϊκαὶ προλήψεις καὶ ἐπικίνδυνα ἔθιμα.

Ὅταν τὸ παιδίον ἀσθενήτῃ, καταφεύγουν εἰς παραδόξους θεραπείας. Ὁ λαὸς ἀγαπᾷ ν' ἀποδίδῃ τὴν ἀσθένειαν, ὅχι εἰς φυσικὴν αἰτίαν, ἀλλ' εἰς μυστηριώδη: νομίζουν, ὅτι ὁ λόκληρος λαὸς φαντασμάτων περιτριγυρίζει τὰ μωρὰ καὶ διὰ νὰ τὰ προφυλάξουν ἀπὸ τὰ κακοποιὰ πνεύματα τοὺς βάζουν παντὸς εἶδους φυλαχτά, καμωμένα ἀπὸ σκελίδας σκόρδου, ἀπὸ βότανα καὶ διαφόρους πέτραις. Ἦ Bretagne εἶνε ὁ τόπος ὅπου πιστεύουν περισσύτερον εἰς τὰ μάγια καὶ εἰς τοὺς ἐξορισμούς. Οἱ χωρικοὶ ἔχουν μεγάλην πεποίθησιν, ὅτι ἂν κρεμάσουν εἰς τὸν λαμῖον τοῦ νεογεννήτου ἓνα κομματάκι μύθο ψωμί, τὰ κακὰ πνεύματα θὰ ἴδωσιν, ὅτι εἶνε πτωχὸν καὶ θὰ φύγουν χωρὶς νὰ τὸ κακοποιήσωσιν. Ἦ τοῦ κάμνου φυλακτὸ ἀπὸ κεφάλια ἐχίδνης ἢ πόδια τυφλοποντικῶν, τὰ ὁποῖα κόπτουν ἐνῶ εἶνε ἀκόμη ζωντανὰ τὰ ζῶα.

Ἦ συνήθεια αὕτη δὲν εἶνε παρὰ πρᾶγμα ἀνάχαρτον, ἀλλὰ ὅμως εἶνε ἐπικίνδυνα, π.χ. Εἰς τὰ περὶ γύρω τοῦ Luinper βυθίζουσι τὸ μωρὸν εἰς τὸ ψυχρὸν νερὸν τῆς πηγῆς Saint-Candide, διὰ νὰ ἴδουν ἂν θὰ εἶναι δυνατὸν τὸ παιδίον. Ἐὰν τὸ δυστυχὲς μικρὸν ἀπλώσῃ τὰ πόδια του, εἶνε σημεῖον, ὅτι θὰ ζήσῃ, ἐὰν τὰ μαζεύσῃ ὅτι θ' ἀποθάνῃ γρήγορα. Ἄλλοτε καὶ οἱ Ἰάπωνες ἔκαμνον κατὰ ἀνάλογον. Αἱ γυναῖκες ἐγέμιζαν τὸ στόμα τους μὲ νερὸ κρύο καὶ τὸ ἔρριπτον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ παιδιοῦ, ἂν αὐτὸ ἐφῶναζε, τοῦτο ἐσήμαινε ὅτι ἦτο δυνατὸν, ἐὰν ὅχι, ὅτι ἦτο ἀσθενικὸν καὶ καταδικασμένον εἰς προσεχῆ θάνατον.

Ἰδοῦ, θὰ εἴπητε, ἀκόμη πράγματα παράλογα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εὕρῃ τις παρὰ εἰς πρωτογενεῖς λαοὺς, καὶ εἰς τάξεις ἀμαθεῖς.

Ἄλλοίμονον! πρὸ ὀλίγου χρόνου ἀκόμη, πεπαιδευμένοι

λαοί, τάξεις εὐποροὶ πέπιπταν εἰς τὰς πλάνης αὐτάς. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ παιδίου παντοῦ ἐβάσιλευε τελεία ἀμάθεια! Ἐὰν ἀνέτρεφαν τὸ παιδίον μὲ biberon. ἄφικαν εἰς τὸ στόμα τοῦ παιδιοῦ μακροὺς σωλήνας καουτσούκ. Ὅλοι οἱ κανόνες τῆς καθαριότητος δὲν ἐξετελοῦντο παρὰ κατὰ τὸ ἥμισυ, τὸ ὅποιον εἶνε τὸ αὐτῶς νὰ μὴ ἐγίνοντο διόλου· οὕτω δὲν ἤγγιζον ποτέ τὴν λεγομένην νινίδα τοῦ παιδιοῦ. Ἡ ὀδοντοφυΐα ἦτο ἡ πλέον ἐπικίνδυνος στιγμή "καὶ τότε μετεχειρίζοντο πλῆθος φαρμάκων, τὰ ὁποῖα βεβαίως ἀντὶ καλοῦ ἔκαμνον κακόν. Περμερόφωνον κυριελεκτικῶς τὸ παιδίον: διότι δὲν ἐγνώριζον, ὅτι τὰ μέλη του ἔχουν κόκκαλα λεπτὰ χωρὶς ἀντοχὴν καὶ μετεχειρίζοντο χιλίους τρόπους νὰ κάμουν τὰ μικρὰ νὰ περιπατήσουν γρήγορα, καὶ δι' αὐτὸ πολὺ συχνὰ τὰ πόδια τῶν ἐγίνοντο στραβά. Ἐν ἀπὸ τὰ πράγματα ὅπου ἐφοβοῦντο πολὺ διὰ τὴν υγείαν τοῦ μικροῦ ἦτο ὁ καθαρὸς ἀήρ, καὶ δι' αὐτὸ σχεδὸν ποτέ δὲν ἀνοίγαν τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου του, καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ τὸ βγάλουν ἔξω τοῦ ἔβαζαν χοντρά φορέματα, τὰ ὁποῖα τὸ ἐβάδρυναν. Οὐδεὶς ὕρος υγιεινῆς: οὔτε καθαρὸς καὶ ζωογόνος ἀήρ, οὔτε καμμία καθαριότης, διὰ νὰ ἀνθεξῆ ἐπομένως ἓνα νεογέννητον παιδίον εἰς τοιοῦτου εἴδους δίκαιαν ἔπρεπε νὰ εἶναι πολὺ δυνατὸν. Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς καὶ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἡ στατιστικὴ τῆς θνησιμότητος τῶν μικρῶν παιδιῶν ἦτο σχεδὸν ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τῶν γερόντων, οἱ ὁποῖοι εἶχον περᾶσει τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας των.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Με τὴν πρώτην πρωινήν ἀμαξοστοιχίαν ἡ κ. Λάιν, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν ὑπηρετὴν, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχε χρησιμεύσει ὡς διερμηνεὺς ἀνέβαιναν εἰς Ἀθήνας καὶ ἀκριβῶς εἰς τὰς ἑξ εἰσῆρχετο εἰς τὸ ὑποδωμάτιον τοῦ συζύγου της.

—Λοιπόν; τὴν ἠρώτησεν ὁ κ. Λάιν, ὁ ὁποῖος εἶχε σηκωθῆ καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ζυρισθῆ.

Φίλε μου, εἶχα δίκαιον νὰ μὴν ἀκούσω τὴν γνώμην σας καὶ νὰ περιορισθῶ μὲ τὴν ἐδῶ ἄρρωστον μου. Ἐκεῖ κάτω ὅ,τι εἶδα δὲν περιγράφεται.

Μὰς τὰ διηγῆθη ἡ Ἄννα, εἶπεν ὁ Λάιν. Ὅστε ἂν δὲν ἐπιγαίνατε σεῖς, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ ἐκοιμῶντο νησιτικοί.

Ὅπως ἐκοιμήθησαν χωρὶς στρώματα καὶ σκεπάσματα. Ἄλλ' εἰς τὰς περιστάσεις αὐτάς ὁ Θεὸς φυλάττει τὴν υγείαν τῶν δυστυχῶν. Ὅπως δὴποτε δὲν θὰ δυστηρεστήθης, διότι δὲν ἐπέστρεψα μὲ τὴν Ἄνναν, ἀφοῦ ἔμκαθες ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοκετοῦ.

Ὅ,τι κάμνης εἶναι πάντοτε ὠραῖον καὶ καλόν, ὥστε αἰσθάνομαι, ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ δυσαρεστοῦμαι, ἀλλὰ μόνον νὰ λυποῦμαι, διότι τόσον κουράζεσαι, ἐξαντλήσαι καὶ ἐκθέτεις τὴν υγείαν σου.

Ἐγενήθη ἓνα ὠραῖο κοριτσάκι, εἶπεν ἡ Ἄννα γελῶσα. Παχὺ, στρογγυλὸ, μὲ πολλὰ χρυσὰ μαλλάκια. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι μὲ ὄλην αὐτὴν τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν συμφορὰν οἱ γονεῖς ἐκυριεύθησαν ἀπὸ ἀπελπισίαν, ὅταν ἤκουσαν ὅτι ἐγενήθη κοριτσάκι. Νομίζω ὅτι ὁ πατέρας ἐβλασφήμησεν, ἐνῶ ἡ μητέρα κατελήθη ἀπὸ δάκρυα. Ἐὰν δὲν προελάμβαναι καὶ δὲν διέτασσα τὸν πατέρα νὰ ἐξέλθῃ, βεβαίως θὰ ἐπικλο-

λούθει σκηνή. Ἡ δυστυχισμένη γυναικὶς ἔτρεμε καὶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ ἰδία ἐφαίνετο λυπημένη διότι δὲν ἀπέκτησεν ἀγόρι, ἐσκέπτετο πόσον ὠργισμένος θὰ ἦτο καὶ ὁ ἀνδρας της.

Τῆς ἀπηγόρευσα νὰ ὀμιλῆ, καὶ τῆς εἶπα νὰ μὴ λυπηταί, διότι, ἐὰν ἤθελε, θὰ ἀνελάμβαναι ἐγὼ ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ νεογενήτου.

Δὲν εἶναι τόσο γιὰ τὰ ἔξοδα, ὅσο γιὰ τὸ ὄνομα μου ἀπήνηται. Ὁ Γιάννης, τὸν ὁποῖον ἠρώτησα τί ἤθελε νὰ εἶπῃ μὲ αὐτό, μοῦ εἶπεν ὅτι ἐδῶ μόνον τὰ ἀγόρια φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα καὶ ὅτι οἰκογένεια, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἀγόρι, χάνεται.

Ἐπέθεσα ὅτι ὁ πατέρας θὰ ἔφερε κανὲν ὄνομα ἐνδοξόν καὶ δι' αὐτὸ ὅταν ἐξῆλθῃ, ἐζήτησα πληροφορίας περὶ αὐτοῦ. Μοῦ ἀπήνησαν ἀπλούστατα ὅτι κατήγετο ἀπὸ Μπογιατζῆδες καὶ ἐλέγετο Μπογιατζάκης. Ἐκάλεσα λοιπὸν τὸν κ. Μπογιατζάκη, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ ὄχι νέος πλέον, εἶναι ὅμως ὠραῖος ἀνδρας, καὶ τοῦ συνέστησα νὰ ἀφήσῃ τὴν λεγὼ ἡσυχον, διότι ἐὰν ἐμάνθαναι ὅτι ἐγίνε σκηνὴ ἕως ὅτου ἐπιστρέψω θὰ ἐλυπούμην πολὺ. Διὰ νὰ τὸν ἀνγκάσω μάλιστα νὰ ἡσυχάσῃ τὸν ἐφοβήθησα ὅτι ἡ γυναικὶς του δὲν ἦτο καλὰ.

Ἐπῆρξεν ἀρκετὰ γλυκὺς μαζῆ μου, ὅταν μάλιστα τοῦ εἶπα ὅτι θὰ ἐπροστάτευα τὸ νεογέννητον καὶ χάριν του ὄλην τὴν οἰκογένειαν. ὁ θυμὸς του ἐπέρασεν ἐντελῶς.

Ἐνῶ οἱ δύο νέοι σύζυγοι ὀμιλοῦσταν εἰς τὸ διαμέρισμά των εἰς τὸ ἀντικρὺ ἀκριβῶς δωματίον ἡ κ. Μερμιδώφ καὶ ἡ Ἐμμα ἀρκετὰ σκανδαλισμέναι διὰ τὴν πρωινήν ἐπιτροπὴν τῆς κ. Λάιν εἶχαν σηκωθῆ καὶ ἀφοῦ ἤνοιξαν ὀλίγον τὴν θύραν ἐκρυφοῦντο. Ἡ Ἐμμα ἡ ὁποία ἤξευρεν ὀλίγα ἀγγλικὰ εἶχε κολλήσει τὸ αὐτί της εἰς τὸ ἀνοιγμὸ τῆς θύρας καὶ προσεπάθει νὰ ἀκούσῃ τί ἐλέγετο. Ἡ γυναικὶς πάλιν εἶχε στηλωμένα τὰ μάτια της εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κόρης της. προσπαθοῦσα νὰ μαντεύσῃ ἀπὸ τὴν ἐκφρασίαν της τὰ μεταξὺ τῶν δύο συζύγων λεγόμενα.

Ἐν ἀφῆνιδιον τρίξιμον τῆς θύρας καὶ ἡ σκιὰ τῆς καμαριέρας τῆς κ. Λάιν, ἡ ὁποία ἀφοῦ ἐπέστρεψεν ἡ κυρία της εἶχεν ἀμέσως ἐτοιμάσει τὸ λουτρὸν καὶ ἐξῆρχετο νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ, ἠνάγκασε τὰς δύο γυναῖκας νὰ ἀποσυρθοῦν ἀπὸ τὰς κατασκοπευτικὰς θέσεις των.

Με τὰ νυκτικὰ των καὶ αἱ δύο, ἀπλυτες καὶ ἀκτένιστες ὀμοίχων ὡς δύο μάγισσαι, ἡ μία τερατωδῶς χονδρὴ καὶ στρογγυλὴ μὲ τὰ κόκκινά της μαλλιά κρεμασμένα ὀπίσω, μὲ τὸ μέτωπον φαλακρόν, μὲ τὰ μάγουλά της τὰ ἀναιδῶς διὰ τὴν ἡλικίαν της κατακόκκινα. Ἡ ἄλλη ρικνὴ, ἀδύνατη, πρόωρα ρυτιδωμένη, μὲ τοὺς ὤμους κυρτοὺς καὶ τὸ στῆθος βαθουλόν καὶ μὲ μίαν ἐκφρασίαν ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα εἶναι δηλητηριασμένον καὶ εἰς κάθε στιγμήν ἀπειλεῖ νὰ μεταδώσῃ τὸ δηλητήριόν του εἰς ὅποιονδὴποτε τὸν πλησιάζει.

Κατάλαβες; εἶπεν εἰς τὴν μητέρα της, εὐθὺς ὡς καὶ αἱ δύο ἀπεσύρθησαν ἀπὸ τὴν θύραν καὶ τὴν ἔκλεισαν μὲ προσοχὴν. Ἐξενύχτισεν ἔξω ἡ φιλενάδα, καὶ ὁ βλάκας ὁ σύζυγος οὔτε λέξιν. Νὰ ἡ Ἀμερικανίδες.

Πῶς γίνεται; εἶπεν ἡ γυναικὶς εἶνε δυνατὸν νὰ γύρισε μόνον τῶρα; Ἀλλὰ τότε καὶ ἡ Ἄννα; Γιατὶ εἶχον βγῆ μαζῆ;

Δὲν ξέρω τί ἔκαμειν ἡ νύφη μας, ξέρω μόνον ὅτι εἰς τὰς

ἐνδεκάμητη τοῦ ἀνέθικαι νὰ κοιμηθῶ δὲν εἶχε καὶ ἐκείνη γυρίσει ἀκόμη ἐπάνω.

Καὶ ὁ Νίκος; καὶ ὁ πατέρας της;

Ἐδιέβαζαν καὶ οἱ δύο. Ὁ Νίκος μόνον ὅταν ἀνεβίχαινε διέταξε νὰ μὴ σβύτουν καὶ νὰ ἔχουν ἔτοιμο τὸ λουτρό, διότι ἡ κυρία θὰ ἐλούετο, ὅταν θὰ ἐπέστρεπε.

Ἀκούς, κατάστασις, εἶπεν ἡ κ. Μερμιδώφ. Νέες, γυναικὲς σὰν τὸ κρὺν νερό, νὰ τρέχουν, λέει, νὰ κάνουν ἐλεημοσύνας τὴν νύκτα! Καὶ τάχα δὲν μποροῦσαν νὰ στείλουν ὅ,τι ἤθελαν, παρὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ πᾶν νὰ ἀνακατευθοῦν μὲ κάθε εἴδους ἀνθρώπους.

Καλὲ δὲ βρυσέσαι, μητέρας. Οἱ πτωχοὶ εἶναι πρόφασις, γιὰ νὰ τρέχουν νὰ κάνουν τοῦ κερκλιοῦ τους. Μήπως δὲν τῆς ἐφθάνεν ἡ οἰκογένεια τοῦ μᾶς κουβάλησαν ἐδῶ καὶ θὰ τὴν ἔχουν τῶρα νὰ τὴν τρέφουν καὶ νᾶχουν τὸ μπελά της. ποὺς ξέρει πόσον καιρόν.

Καὶ ἡ Ἐμμα μὲ ἀγανάκτησιν ἀληθινὴν ἔκαμνε μέσα της τὴν σκέψιν: τάχα μὲ τὰ ἔξοδα αὐτὰ γιὰ τοὺς πρόσφυγας καὶ γιὰ τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλο, δὲν μποροῦσαν νὰ μοῦ κάνουν ἐμένα κανέναν δῶρον! Συγγενεῖς πλούσιοι ὄριστε ποῦ ἔξοδεύονται τὰ πλούτη τους.

Ἡ κ. Μερμιδώφ, ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγον, καὶ ὡς μαντεύουσα τὰς σκέψεις τῆς κόρης της, εἶπε: χωρὶς ἄλλο σήμερον θὰ μιλήσω μὲ τὸν Νίκο. Παιδί εἶναι ἀκόμη καὶ δὲν ξέρει ποῦ τόσες ἐλευθερίες δὲν μποροῦν παρὰ νὰ φέρουν κακὸ. Καὶ τόσα ἔξοδα, καλέ. Τὸ τραπέζι τους εἶνε πτωχό, καὶ γιὰ τοὺς πτωχοὺς δὲν ἀφῆσαν χοιρομέρι καὶ σαλάμι εἰς ὅλη τὴν πόλι. Πόσα νομίζεις νὰ ἐκόστισαν τὰ χθεσινὰ τρόφιμα. Χωρὶς ἄλλο ἀπάνω ἀπὸ χίλιες δραχμῆς.

Σὰν νὰ εἶναι μαθημένοι αὐτοὶ οἱ παληοκρητικοὶ νὰ τρῶν ζαμπόνια, εἶπεν ἡ Ἐμμα.

Δὲν βαρύνεσαι! Ζητιάνοι! εἶπεν ἡ γυναικὶς. Δὲν ἔχουν νὰ φᾶνε καὶ εἶναι τεμπέληδες. Καὶ γι' αὐτὸ κάνουν κάθε τόσο ἐπαναστάσεις, γιὰ νὰ τοὺς τρέφουν ἐδῶ χάρισμα.

Καὶ ὅμως, μάτια μου, εἶδες ἐνθουσιασμό, ὅλοι χθὲς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ὁ Δούαλ εἶαι ἔτοιμος νὰ δώσῃ, ποὺς ξέρει, πόσες χιλιάδες δολλάρια γι' αὐτοὺς τοὺς χασομέρηδες. Ἡ τύχη μου τοὺς ἔφερε ἐδῶ, ἴσα, ἴσα τῆς ἡμέρας αὐτῆς. Χωρὶς αὐτὰ τὰ ἔξοδα, ἴσως ὁ Νίκος ἐφιλοτιμιούνταν καὶ ἔλεγε κανέναν καλὸ λόγο ἔς τὸν πεθερό του. Μὰ τῶρα, ποῦ! θὰ μᾶς δώσῃ συμβουλή νὰ ριχθοῦμε καὶ μεις στὴν ἐργασία, σὰν τὴν ἄλλη φορὰ, εἶπεν ἡ κ. Μερμιδώφ καταθυμωμένη, καὶ θὰ ἔξοδεύῃ χιλιάδες γιὰ τοὺς ζητιάνους.

Ἄς εἶναι συνεπέρανεν ἡ Ἐμμα, καὶ ἐχώθη πάλιν εἰς τὸ κρεβάτι της. Μ' αὐτὴν τὴν φαταρία χάσαμε τῶρα καὶ ἐμεις τὴν ἡσυχίαν μας. Κατακρύψωσα τόση ὄρα γυμνὴ.

Σουτόπα ἐγὼ, νὰ ρίξῃς ἐπάνω σου τὴ γούνα μου. Καὶ ὡς καλὴ μητέρα ἔρριψε τὴν γούνα τοῦ ἔχεν ἐπάνω της εἰς τὸ κρεβάτι τῆς κόρης της καὶ ἔπειτα ἐξαπλώθη καὶ αὐτὴ εἰς τὸ ἰδικόν της.

Τὴν ὥραν αὐτὴν δὲν εἶχαν ἐξυπνήσει μόνον ἡ μητέρα καὶ κόρη Μερμιδώφ. Καὶ ἡ Ἄννα εἶχεν ἀντιληφθῆ τὴν μικρὴν κίνησιν, τὴν ὁποίαν εἶχε προσεξήσει ἡ ἀφίξις τῆς Ἄννας καὶ ἀμέσως ἐκάλυψε τὴν καμαριέραν της καὶ ἐζήτησεν εἰδήσεις τῆς φίλης της.

Ἡ κ. Λάιν ἐσημείωσε σύντομα καὶ περιεκτικὰ τὰ διατρέξαντα τῆς βραδίας εἰς ἓν φύλλον τοῦ σημειωματαρίου της, τὰ ἔκοψε καὶ τὰ ἔστειλεν εἰς τὴν Ἄνναν.

Ὅταν σοῦ λέω ὅτι ἡ Μαίη εἶναι ἄγγελος, εἶπεν ἡ Ἄννα πρὸς τὸν ἀνδρα της, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν συνήθειάν του, εἶχεν ἐξυπνήσει καὶ αὐτὸς εἰς τὰς ἑξ καὶ ὅτι εἶναι ὑπερτάτη εὐτυχία νὰ ἔχη κανεὶς μίαν τέτοιαν φίλην.

Τὴν θαυμάζω, ἀγάπη μου, εἶπεν ὁ Νίκος, ἀλλ' εὐρίσκω ὅτι δι' ἐμὲ ὁ καλλίτερος ἄγγελος τοῦ κόσμου εἶναι ἡ γυναικοῦλα μου. Ἡ Μαίη ἔρχεται ἔπειτα.

Τότε γιὰτὶ ἐγὼ ἐκοιμήθηκα ἡσυχα καὶ ἀναπαυτικὰ εἰς τὸ κρεβάτι μου καὶ ἡ Μαίη ἐξενύκτισε μέσα εἰς τὴν φρικτὴν ἐκείνην ἀτμοσφαιραν, ἴσως ὀρθή, ἴσως καθισμένη εἰς τὰ μάρμαρα, διότι εἰς ὅλο ἐκεῖνο τὸ κτίριον δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἓνα κάθισμα. Διατὶ;

Διότι ἡ Μαίη εἶναι ἰατρός καὶ οἱ ἰατροὶ ἔχουν καθήκον νὰ ὑποφέρουν διὰ νὰ σώσουν τὴν ζωὴν τοῦ πάσχοντος. Ἄν δὲν ἦτο ἰατρός τί θὰ ἔμενε νὰ κάμῃ εἰς τὴν γυναικὶα ἐκείνην μὲ τοὺς πόνους;

Καὶ ὅμως θὰ ἔμενε, ὠρισμένως.

Διότι εἶναι καὶ ἱερεύς. Φυσικὰ ἡ θέσις τοῦ ἱερέως εἶναι πλησίον ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἡ τύχη κατατρέχει.

Καὶ πόσοι ἱερεῖς δικοὶ σας, ὀρθόδοξοι, ἐσκέφθησαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς ἀνθρώπους. Ὅχι! μὲ ὅσα καὶ ἂν εἶπῃς, ἡ Μαίη εἶναι μοναδικὴ γυναικὶα εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Τῶρα θὰ ἰδῆς πάλιν τὴν γενναϊότητά της μὲ τοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς. Τῶρα θὰ τὴν ἰδῆς πόσον ἀνεξάντλητος εἶναι εἰς δρᾶσιν καὶ ἐνεργητικότητα, προκειμένου νὰ συνδράμῃ μίαν τόσον μεγάλην δυστυχίαν.

Ἡ ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΜΕΛΙΣΣΩΝ

Β'.

Ἀπὸ τοὺς κάλυκας τῶν ἀνθέων εἰς τὰς ἀκτῖνας τῆς κυψέλης.

Με τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ὁ ὁποῖος χρυσώνει τὰ ἀνθη, ἡ κυψέλη ἐξυπνᾷ. Τὸ κῆμα τῶν ἐργατριῶν ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ ἀπέραντον ἐργοστάσιον καὶ ἐξαπλοῦται εἰς τὰ δάση, εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ εἰς τοὺς κήπους. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνα κλαδάκι ἀνθισμένο τὸ ὁποῖο νὰ μὴν ἔχη ἐπάνω καὶ μὴ ἀκούραστη ἐργάτρια. Ἡ μία εἰς τὸ βῆθος τοῦ κάλυκος γλείφει μὲ τὴν προβοσκίδα της τὰ μέρη, ὅπου ὑπάρχει τὸ νέκταρ, καὶ περνᾷ τὸν χυμὸν εἰς τὸ στόμα της καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὸ στομάχι της, ὅπου τὸν φυλάττει ἕως ὅτου ἐπιστρέφει εἰς τὴν κυψέλη: εἶνε τὸ μέλλον μέλι. Ἄλλη δὲν συνάξει παρὰ παιπάλην· βυθίζεται εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθοῦ καὶ γεμίζει τὸ χνοῦδί της μὲ τὴν κόκκινον τοῦ ἔχουν οἱ στήμονες, μὲ τρίχωμα τοῦ ἔχει εἰς τὰ δύο πόδια της τὴν κάμνη δύο μικρὰ μαξηλαράκια, καὶ ἔπειτα μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ τρίτου ζεύγους τῶν ποδιῶν της, τὴν τοποθετεῖ μέσα εἰς τὰ δύο μικρὰ καλάθια τοῦ ἔχει κάτω ἀπὸ τὴν κοιλίαν καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν κυψέλην διὰ νὰ κατασκευάσῃ κερί.

Διότι αἱ ἀέρινοι ἐργάτριαι γνωρίζουν τὴν μεγάλην ἀρ- χὴν τῆς κατανομῆς τῆς ἐργασίας καὶ τὴν ἀκολουθοῦν μ.

αυστηρότητα θαυμαστίαν. Ούτω κάθε μέλισσα κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας τῆς δὲν συνάξει παρὰ παιπάλην ἀπὸ ἓνα μόνον εἶδος ἀνθέων : ἡ μία ἐκλέγει τόνκρινον, ἄλλη τὸν ρεζετὰ ἢ τὸ τριφύλλιον. « Ἐκτιμοῦν καθ' ἑκάστην, λέγει ὁ George de Lagens τὴν ἀξίαν τοῦ καλλιτέρου ζαχαρωμένου ὑγροῦ, τὸ ὅποιον δύναται νὰ συλλέξουν. Ἐάν π. χ. τὴν ἀνοίξιν δὲν ἔχουν ἄλλο ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀνθὴ τῶν δασῶν, τὰς βλέπει κανεὶς νὰ ἐπιτεκνέωνται προσηκτικῶς τὰς ἀνεμόνας, τοὺς ἀνθισμένους σχοίους καὶ τοὺς μενεξέδες. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἅμα ἀνθίσουν ἄλλα ἀνθὴ ἐγκαταλείπουν τὰ πρῶτα καὶ ἐπιτεκνέωνται τὰ νέα ».

Γνωρίζουν νὰ ἀλλάζουσι τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας των, χωρὶς ποτὲ νὰ μένουσι ἀεργοί. Ἐκεῖνοι, αἱ ὁποῖαι σήμερον συνάξουν τὸ νέκταρ, αὔριον δὲν θὰ φέρουν εἰς τὴν κυψέλην παρὰ παιπάλην. Τὴν ἐπομένην θὰ μένουσι εἰς τὴν κυψέλην ἐκεῖ ἔχουν πολλὰς ἐργασίας. Κατ' ἀρχὰς πρέπει νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὸ μέλι : μόλις χάσει τὴν διαφάνειά του, αἱ ἐργάτιδες χύνουσι εἰς αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ κεντριοῦ των μίαν σταγόνα ἐνὸς ὀξέος, τὸ ὅποιον προφυλάττει τὴν διατήρησιν των : εἶνε οἱ «χημικοί». Ἡ ἐτοιμασία τοῦ μέλιτος τελειώσῃ, ἀλλὰ πόσαι ἄλλα ἐργασίαι ! ὁδοὶ νὰ καθαρισθοῦν ἀκτίνες νὰ κατασκευασθοῦν. Ἡ ἐργάτις μέλισσα δὲν γνωρίζει ἀργίαν ἐορτῆς. Ἐνῶ οἱ ἄγγυρτοι φρουροὶ μένουσι

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η CRESCENTIA

«Ὅταν ἐτελείωσε τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς ἡ Crescentia, τὴν ἀπέσυραν ἀπὸ τὸ σχολεῖον τῶν Φραγκισκανῶν, ὅπου τὴν εἶχαν διατείνει συμπληρώσει τὸ ἔβδομον. Ἐκεῖ ἀνεῖρήθη ὅλην τὴν αὐστηρότητι τοῦ τάγματος, ὑπὸ τὴν ἐποποιεῖν τῶν ἀδελφῶν, ἤκουσε τὰ ὀλίγα τῆς σχολῆς μαθήματα, ἀπεστήθησι: πολλὰς προσευχάς, ἦτο σώφρων, ἐργατική, πειθῆνος, ἔκαμνε κυριολεκτικῶς ὅ,τι ἤθελεν οἱ ἄλλοι, θέλησιν ἡ ἴδια δὲν εἶχε διὰ τίποτε. διότι δὲν τὸ εἶχε ποτὲ φαντασθῆ, ὅτι ὡς ἄνθρωπος εἶχε καὶ αὐτὴ τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐν τῷ κόσμῳ.

Θυγάτηρ μονογενῆς πλουτοῦ γειωκτῆμονος, θελκτικῆ καὶ προσηνῆς ἀνατραφεῖσα κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν χωρικῶν συμπατριωτῶν τῆς ἡτο ὁ θαυμασμός, ὅχι μόνον αὐτῶν ἀλλὰ καὶ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν κατοίκων τῆς πλησιεστέρως τῶν πόλεως, τοῦ Μιλάνου, ὅπου ὁ πατήρ τῆς εἶχε πολλὰς ἰδιοκτησίας. Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν των πολλοὶ γνωστοὶ εἰς τῆς πόλεως καὶ τῶν περιχώρων ἔσπευσαν νὰ συγχαροῦσι τοὺς γονεῖς τῆς. Οἱ χωρικοὶ ἔφροναν πρὸς αὐτὴν ὄψα τοῦ πρώτου τῶν δένδρων των καρπός, ἀνθὴ μὲ τὰ ὅμοια τῶν ἡγία καὶ στολιζέται, ὅτι ἦτο παιδί καὶ εὐθῆμος ὡς νεαρός σπίνος ἔτρεχεν ἀπὸ δένδρον εἰς δένδρον, κυνηγῶσα πεταλούδας. «Ὡ ! τὴν χάριεσαν μικρὰν πόσον ἦτο καλὴ δι' αὐτοῦς. Ὁμιλητικῆ, συνήγορος, πολλὰκις διὰ τοὺς ἐργάτας τοῦ πατρὸς τῆς.

Ἡ εἰδησις τῆς ἐπανόδου τῆς ἔγεινε πρόξενος γενικῆς χαρᾶς. Ἐπανήλθε γλυκεῖα ὡς καὶ πρὶν καὶ φιλοπροσηγορος, δὲν εἶχεν ὅμως πλέον τὴν πρώτην εὐθυμίαν. Τὸ ὕψος τῆς ἡτο σεβάσμιον εἶνε ἀληθές, ἀλλ' οἱ ἀγαθὸι χωρικοὶ τὴν εὐρίσκον μελαγχολικὴν τώρα ὅχι ὅπως τὴν ἐγνωρίζον παιδιὸν ὡς ἑαρινὴν πρῶταν. Τοῦτο δὲν ἠμπόδιζε νὰ θυμαζέται καὶ νὰ φθίσῃ ἡ φήμη τῆς διὰ τὴν ἀγνότητά καὶ ἀγαθότητα μακρὰν, πέραν τῶν ὁρίων τοῦ χωρίου τῆς..

Πλησίον μιᾶς ὥραίας ἐξοχικῆς Villa των εἶχε μίαν ὥραϊαν ἐπίσης Villa μία γραῖα δεσποινίς, κάτοχος καὶ αὐτὴ πολλῶν γαιῶν καὶ κτημάτων, καὶ αὐτὴ ὅπως καὶ ἡ Crescentia. Τὸ θέρος, ὅταν ὑπῆγαν νὰ πέρσουσι τοὺς θερμότερους μῆνας εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐσχεῖσθησαν στενωῶς μετὰ τῆς γραίας δεσποινίδος.

Ἄποια χαρὰ διὰ τὴν τελευταίαν, ὅταν ἀνεκάλυψεν ὅτι ἡ νεαρὰ κόρη εἶχε τὰς ιδέας τῆς, ὅτι ἐταυτίζοντο τὰ αἰσθημάτων των. Συνεχάρη καὶ αὐτὴ ἐπανειλημμένως τοὺς γονεῖς τῆς, εὐχομένη νὰ συνδῆθῃ ὁ μεταξὺ των φιλικὸς δεσμός δι' ἄλλου δεσμοῦ στενωτέρου. Πράγματι δὲ ἡ δεσποινίς ἐσκέπετο τοῦτο, διότι εἶχε τὸ σκελεῖόν τῆς.

τὴν εἴσοδον καὶ πικρῶν ποτῶν θὰ εἰσέλθῃ, αἱ ἄλλαι μὲ τὰς κινήσεις τῶν πτερυγίων των στέλλουσι ἀεὶ εἰς τὰς ἀρτηρίας τῆς πόλεως : εἶνε αἱ «ἀερίστριαι» χάρις εἰς αὐτὰς τὸ νερὸ ὅπου περιέχει τὸ μέλι. ἐξκτιμίζεται καὶ ἡ κυψέλη ἔχει καλὴν θερμοκρασίαν.

Πρόθυμοι τροφῶι πλουσίον τῶν λίκων.

Μένει ἀκόμη νὰ ἐκτελέσουσι τὸ πλέον μεγάλο ἔργον τῆς πόλεως, τὴν ἀνατροφὴν τῶν μικρῶν. Πρὶν νὰ γίνῃ τὸ τέλειον ἔντομον, ἡ μέλισσα ἐπέρασε ἀπὸ πολλὰ ἄλλα στάδια. Τὸ αὐγόν, ὅπου ἀρχίζει ἡ ζωὴ τῆς, ἔπειτα ἀπὸ τέσσαρας ἀπὸ τὴν γέννησίν του ἀνοίγει καὶ ἐξέρχεται ἓνας σκώληξ ἀσπριδερὸς, πάντοτε ὁ ἴδιος, εἴτε ἐργάτις θὰ γεννηθῇ, εἴτε βασίλισσα, εἴτε κηφήν. Ἐπειτα ἀπὸ πέντε ἡμέρας ἡ πόρτα τῆς κατοικίας τῆς κλείει ἐρημητικῶς καὶ ἡ μέλισσα λαμβάνει τὴν τελευταίαν μεταμόρφωσίν τῆς. Ὑφαίνει τὸ ἀπόλεπτότατον μεταξὺ κουκούλι τῆς καὶ μεταμορφώνεται εἰς νύμφην.

Μὲ θαυμαστὴν ἀκρίβειαν καὶ ὑπομονήν, αἱ «τροφοὶ» γίνονται μητέρες. Πολλὰι μαζὴ κἀθονται ἐπάνω εἰς τὰ αὐγὰ καὶ μὲ τὴν θερμότητά των κλωσοῦν. Ἀλλὰ ἡ σπουδαία στιγμή εἶνε ἡ μεταμόρφωσις εἰς σκώληκα.

Διότι τότε πρέπει νὰ θρέψουσι τὰ μικρά. Ἐνῶ τὸ μέλι καὶ

Γεννηθεῖσα πλουσία καὶ ἀνατραφεῖσα εἰς μοναστήριον, ὅπως καὶ ἡ Crescentia, μένισα ὅμως περισσοτέρως χρόνους εἰς αὐτὸ, εἶχε συνειθίσει καὶ ἀγαπήσει τὸσον τὸν βίον τῶν μοναχῶν, ὥστε ἂν δὲν περιεβλήθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα, διότι τοῦτο ἀντέδιδεν εἰς τὰς σκέψεις τῶν γονέων τῆς καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ φηγῆται ἀπειθείας, ἐφύλαξεν ὅμως τὰς συνθηκὰς τοῦ τάγματος, ἀρνηθεῖσα τὸν κόσμον, καίτοι ζῶσα ἐν αὐτῷ ἐλευθέρῳ, καὶ ἡγάπα καὶ ἐσέβετε τοὺς ἔχοντες κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦτον τὰς αὐτὰς βλέψεις : διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἠγάπησε καὶ τὴν Crescentia παύ. Ἐἶχεν ἀδελφούς καὶ ἀδελφὰς οἰκογενειάρχας. Εἰς τῶν ἀδελφῶν τῆς ἀπέθανε νεός, ὡς καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ. Ὁ ἀδελφὸς ἀποθνήσκων τῆς παρέδωκε τὸν τριετή υἱόν του, ἐξορκίζων αὐτὴν νὰ παρακολουθῆσθῃ κατὰ βῆμα αὐτοπροσώπως, τὴν ἀνάπτουσι τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἀνατροφῆς καὶ ἀποκαταστάσεώς του ἐν τῇ κοινότητι ὡς ἠθέλε πρᾶξει ὁ ἴδιος, ἐάν ἦτο εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ ἀδελφὴ ὑπεσχέθη τοῦτο εἰς τὸν θνήσκοντα ἀδελφόν, παρὰ τὴν ἐπιθανάτιον κλίτην του. Ἀνέλαβε μητρικὰ καθήκοντα διὰ τὸν ὄρφανόν ἀνεψιὸν ἡ θεῖα καὶ τὸν ἀνέθρεψε μετὰ πολλὰς ἐπιμελείας.

Παιδιοῦθεν ὁ Μάριος εἶχε μεγάλην κλίσειν εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον. Σοῦ χρειάζονται γράμματα μὲ βᾶσιν καλὴν γιὰ τὸ σάδιον αὐτὸ, τοῦ ἔλεγεν ἡ θεῖα. Φύσει εὐφυῆς καὶ μὲ δεινότητα λόγου προικισμένος, προσόντα θαυμαστικά, τὰ ὅποια ὁ πόθος καὶ ἡ δραστηριότης του ὑπέθαλπαν καὶ ἐδιδόθησαν ἀνεδείχθη ἐκ τῶν πρώτων τοῦ γυμνασίου μαθητῶν εἰς τὸ πέρας τῶν σπουδῶν του, θριαμβεύσας μετὰ ταῦτι εἰς ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια, πρὸς μεγάλην τῆς θείας του χαρὰν, ἧτις ἔη δι' αὐτὸν μᾶλλον εἰς τὸν κόσμον πλέον.

Πρόσκομμα τώρα δὲν ὑπῆρχε διὰ τὸν παιδικὸν πόθον του, τὸ πολιτικὸν στάδιον. καὶ ὅσον μάλιστα εἶχε διακροθῆ ὅχι μόνον εἰς τὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ ὡς νομικός. Ἐλαβε θέσιν πρᾶγματι, μικρὰν κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ὅσπμμεραι προαγόμενος, μέχρις ὅτου ἔφθασε μίαν περιβλεπτοῦν τοιαύτην. πολὺ περισσότερο ὅμως περιβλεπτός καὶ περιζήτητος ἦτο ὁ ἴδιος εἰς τὸν ἐκλεκτὸν κόσμον διὰ τὸν ἀκέραιον χαρακτήρα του τὸ ὑψηλὰ φρονήματα καὶ τὴν ἐξέπαιπτον ὕψ' ὅλας τὰς ἐπιφύεις συμπεριφορᾶν του. Μ' ὅλας τὰς σπουδαίας φροντίδας του τὰ γράμματα δὲν ἤθελε νὰ περικήσῃ. ἅμα εὐρίσκον ὦραν ἀνέσεως ἐδουλίετο εἰς τὰ βιβλία του, διατρέχων καὶ φυλλομετρῶν αὐτά. ἡ θεῖα του τὸν εἶχε ὀνομάσει χαρτοσκώληκα, τοῦτο ὅμως ἦτο ἡ μεγάλη χαρὰ τῆς σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ Μάριος δὲν ἠγάπα παρὰ ἀνθρώπους τοῦ εἴδους του τοὺς ζῶντας εἰς τὸν σιωπηλὸν τῶν βιβλίων κόσμον, τοὺς συνομιλοῦντας μὲ χιλιάδας ἀνθρώπων, χωρὶς ν' ἀκούετῃ ἡ φωνὴ των, ὡς ἔλεγεν ὁ ἴδιος. Ἡ θεῖα ἦτο ὑπερευχαριστήμενη διότι οἱ κόποι τῆς δὲν εἶχαν ἀποβῆ μάταιοι. ἀλλ' εἶχεν ἀκόμη μίαν εὐχὴν, τοῦ νὰ τὸν ἴδῃ ἀποκατεστημένον πρὸ τοῦ θανάτου τῆς. Τοῦτο ὅμως δὲν ἦτο εὐκόλον, ἀπῆντα περισσότερο δυσκόλιαν

Ἄγαπτοι Ἀδελφοί.

«Τοῦτο ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους».

Ἡ πρώτη καὶ μεγίστη ἐντολή, ἣν ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ δώσῃ ὁ Κύριος ἡμῶν πρὸς τοὺς ἐκυτοῦ μαθητὰς καὶ δι' αὐτῶν πρὸς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα εἶνε ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη, δι' ἣν καὶ σάρκα ἀνθρωπίνην ἔλαβε καὶ ὑπήκουσε μέχρι σταυρικοῦ θανάτου ἐγένετο.

Τὴν ἀγάπην ἐπομένως αὐτὴν πᾶς ἄνθρωπος ἰδίᾳ δὲ ὁ Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ δεικνύῃ πρὸς τοὺς ὁμοίους του αείποτε μὲν, μάλιστα δὲ κατὰ τὰς προσεχεῖς ἐορτὰς τῶν σεπτῶν παθῶν καὶ τῆς κοσμοσωτηρίου ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ἐλεῶν τοὺς δυστυχεῖς καὶ πτωχοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, οὗς καὶ ἐκυτοῦ ἀδελφοῦ ἐκάλεσεν ὁ Κύριος ἡμῶν.

Ἄγαπτοι Ἀδελφοί ! Πάντες γινώσκετε τὸ Οἰκονομικὸν Συστήριον ὡς καὶ τὴν εὐεργετικὴν αὐτοῦ ἀποστολήν πρὸς δὲ τ' ἀγαθὰ, ἅτινα ἀπὸ τῆς συστάσεώς του προσήνεγκε τῇ ἡμετέρᾳ κοινότητι καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὸν τελευταῖον ἀτυχῆ πόλεμον, καθ' ὃν χιλιάδας προσφύγων ἀδελφῶν περιέθαλψε, προλαβὼν οὕτω ἕτερον πόλεμον ἐσωτερικὸν πολλῶν χείρονα. Τὸ Σωματεῖον τοῦτο ὡς ἐκ τῶν καθ' ἑκάστην αὐξανόμενων δαπανῶν ἔχει ἀνάγκην τῆς καθημερινῆς συνδρομῆς τῶν φιλανθρωπῶν. ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὰς ἀγίας τοῦ Πάσχα ἡμέρας, καθ' ἃς ὑποβάλλεται εἰς ἐκτάκτους δαπάνας, ὅπως παρη-

νόματα μόνον τῶν ἐθνῶν ἐγνωρίζε. Ὅταν μάλιστα τὸν ἤκουσε νὰ λέγῃ ὅτι εἶς μίαν του περιόδειαν εἰς τὴν Ἑλλάτιαν ἤκουσεν εἰς μίαν προεσταυρικὴν Ἐκκλησίαν ἓνα ρήτορα θεολόγον νὰ ὀμιλῇ λαμπρὰ, ἔγεινε καταπρόφορος ἡ Crescentia, καὶ ἠρώτησε τὴν θεῖαν του ἰδιαιτέρως, ἂν τὸ εἶπεν εἰς τὸν πνευματικὸν πατέρα, ὅτι ὑπῆγεν εἰς ζήνην ἐκκλησίαν. Ἀπεχωρήσθη τῆς ἑλπίδος, εἰ γονεῖς τῆς κόρης κατενοουσιασμένοι διὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ Μαρίου, ἡ θεῖα του μὲ πολλὰς ἐλπίδας διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πόθου τῆς.

Ἐπέρασεν ἡμέραι καὶ ἡ θεῖα ἀνεκίνησε τὸ ζήτημα, καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν μὲ ζέσιν πολλήν. «Ὅτι ἡ κόρη εἶνε χαριτωμένη ὁμολογῶ, ἔλεγεν ὁ Μάριος, ἀλλ' ἡ μεταξὺ μας ἀπόστασις εἶνε μεγάλη. ὑπάρχει μεγάλη διαφορά ἰδεῶν μ' ὅλας τὰς θυσίας τὰς ὁποίας ἤθελον κάμει φοβοῦμαι μὴ δὲν τὴν καταστήσω εὐτυχῆ δὲν πιστεύω νὰ εὕρω τὸν τρόπον νὰ συνεννοῦμαι μὲ τὴν σύζυγόν μου. Τὴν κόρην αὐτὴν ἀπὸ τῆς νηπιακῆς μέχρι τῆς νεανικῆς ἡλικίας ἔθρεψε μόνον γάλα μοναστηρίου : οἱ λόγοι μου ἐπομένως καὶ αἱ σκέψεις μου, θὰ εἶναι κρᾶσι πολλὴ δυνατὸν δι' αὐτήν. Ἡ καλὴ θεῖα μολαταῦτα δὲν ἔπαυε ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν παρακινή καὶ νὰ παλαίῃ τὸ ἀνυπόστατον καὶ σφαλερὸν τῶν ὀφθῶν του μέχρις ὅτου τὸν κατώρθωσε νὰ τῆς εἴπῃ καλὰ, κάμει ὅ,τι θέλῃς. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀγαθὴν Crescentia ἤκουσε τὴν μητέρα τῆς νὰ τὸ προτείνῃ πρὸς αὐτήν, ἔμεινε νὰ τὴν βλέπῃ ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα, καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν τῆς εἰς σημεῖον συγκατανεύσεως, ὅπως εἰς ὅλους ἀνεξικρήτους εἶχε συνειθίσει νὰ λέγῃ ὅ,τι ἤθελεν νὰ εἴπῃ.

Οἱ γάμοι, οἱ ὅποιοι ἐγένοντο τρεῖς μῆνας ἀργότερα ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς προτάσεως, ἐπανηγυρίσθησαν μεγαλοπρεπῶς. Ὁ πατήρ τῆς Crescentia εἶπε λοδῶρησε τοὺς ἐργάτας του, εἰς τοὺς πτωχοὺς ὀφειλέτας του ἔχρησε τὸ ὀφειλόμενον. ἔγραψε πρὸς τοὺς μακρὰν συγγενεῖς καὶ φίλους, ὅτινες ἔσπευσαν νὰ λάβουσι μέρος εἰς τὴν χαρὰν του. Ἐλάμην ἡ τρυφερὰ Crescentia εἰς τὴν λευκὴν νυμφικὴν τὴν στολήν. ὑπὸ τὴν ἐξ ἀνθέων πορτοκαλέας στεφάνην ὠμοῖαζεν ἄγγελον τοῦ οὐρανοῦ, ἐπισκεπτόμενον τὴν γῆν. Πρὸ ἡμερῶν ἤκουσε τὴν μητέρα τῆς νὰ τῆς ὀμιλῇ περὶ τοῦ μέλλοντος βίου τῆς, τῶν καθηκόντων τῆς ὡς οἰκοδεσποίνης, ὅτι ὁ σύζυγός της ἤθελεν εἰσθαι ὁ διευθύνων αὐτὴν εἰς τὸ εἶσι. ἀλλὰ δὲν τῆς εἶχον κάμει οὐδεμίαν ἀλθισιν οἱ λόγοι, ὅταν ἦλθεν ὅμως ἡ ὥρα νὰ ἀπάγῃ νύμφη εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐννόησε τὸ τί ἔγεινι τότε ἐλόθηεν ὅτι ἔφευγεν ἀπὸ τὸν πατρικὸν τῆς οἶκον παρεβύλασε καὶ τὸν Μάριον ὅστις ἤθελε διευθύνει, ὅπως ἤκουσε τὴν μητέρα νὰ λέγῃ, μὲ τὴν ἡγουμένην τῶν Φραγκισκανῶν ἀδελφῶν, ἡ ὁποία τὴν διεύθυνε τόσα ἔτη. Τὸ ὅλον τῆς ἐφάνη δύσκολον καὶ ἔλαυσε τὴν ὥραν ἐκείνην. ἀλλ' οἱ γάμοι ἔγειναν μὲ μεγάλην πομπήν, καὶ ἀπεκρίσαν λαμπρὰς ἀναμνήσεις οἱ πανηγυριστῆς αὐτοῦς. Κατ' ἀρχὰς θρόισθη νὰ μείνῃ εἰς τὸν οἶκον τῆς φίλης τῆς δεσποινίδος, τῆς ὅποιαν ἤθελε θεωρεῖ πλέον καὶ ὡς δευτέραν μητέρα, ἀργότερα ἀφῆκε καὶ οἱ γονεῖς τῆς τὸν οἶκόν των καὶ ἐπῆγαν ὅπου ἔμεινε ἡ θυγάτηρ των, μὴ ὑποφέροντες τὴν στέρησιν αὐτῆς.

ἡ παιπάλη εἶναι ἡ συνήθης τροφὴ τῶν ἐργατριῶν, οἱ σκώληκες τῶν βασιλισσῶν μέσα εἰς τὰς πλουσίας κατοικίας των τρέφονται ἀφθονότερον ἕνας ἀδὴν, ὁ ὅποιος ὑπάρχει εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν τροφῶν φυλάττει δι' αὐτὰς ἓνα εἶδος γάλακτος πολὺ ἀζωτοῦχον, τὸ ὅποιον ἀνακατεῦόμενον μὲ παιπάλην κάμνει ὅτι ὀνομάζουσι οἱ μελισσοκόμοι «βασιλικὴν ζελατινάν». Διάφορος τροφὴ, διάφοροι νύμφαι, ἐδῶ θὰ γεννηθῇ ἡ βασίλισσα, ἐκεῖ ἡ ὑπήκουος, ἀλλὰ καὶ πάλιν πρέπει νὰ σημειώσωμεν τὴν πρόνοιαν τῶν μελισσῶν. Ἐπειδὴ φροντίζουν διὰ τὸ μέλλον καὶ φοβοῦνται μήπως εὐρεθοῦν χωρὶς βασιλισσας, δι' αὐτὸ δίδουν ἀπὸ τὴν δυναμωτικὴν αὐτὴν τροφὴν εἰς τοὺς σκώληκας τῶν ἀπλῶν ἐργατριῶν καὶ οὕτω μεταμορφοῦνται αὐτοὶ εἰς νύμφας βασιλικὰς.

Εἰς κάθε στιγμήν ἀνοίγει καὶ ἐν κελλίον καὶ βγαίνει μίαν μέλισσα. Ἀμέσως καθαρίζεται τὸ ἐλεύθερον διαμέρισμα, διορθώνεται ἂν εἶνε ἀκόμη τὸ ἀνοιγμα καὶ ἡ μήτηρ τοποθετεῖ δεύτερον αὐγόν. Ἀδιακόπως νέαι ὑπάρξεις εἶνε ἔτοιμοι ν' αὐξήσουσι τὴν δύναμιν τῆς κυψέλης καὶ νὰ προετοιμάσουσι τὴν εὐτυχίαν τοῦ μέλλοντος.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

παρ' ὅσον εἶχεν ἀπκητήσῃ ὅπως τὸν ἀναθρέψῃ ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ὅπου τὸν παρέλαβε. Ἐἶχεν ἤδη προτείνει πολλὰ πρόσωπα πρὸς αὐτὸν. ἀλλ' οὐδὲν ἔτυχε νὰ εἶνε τῆς ἰδέας του. Μὴν σκέπτεσαι καλὴ θεῖα τῆς ἔλεγε. δὲν εὐρήκα ἀκόμη ὅ,τι ὄνειρεύομαι. τὴν καλὴν θεῖαν ὅμως δὲν ἔπαυε ἀπὸ τοῦν ἀπασχολῆ τὸ ζήτημα καὶ νὰ διερωτᾷται ποῖον ἀρέσκει νὰ εἶνε τὸ ὄνειρον τοῦ ἀνεψιοῦ τῆς.

Τὸ θέρος ὅπου ὑπῆγεν ἡ Crescentia μὲ τοὺς γονεῖς τῆς εἰς τὴν ἐξοχὴν ὁ Μάριος ἔλειπεν εἰς τὴν Αὐστρίαν διὰ θερμὰ λουτρά. Ἡ θεῖα ἅμα ἐγνωρίσει τὴν κόρην καὶ τὴν ἠγάπησε τόσον, ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ γράψῃ πρὸς τὸν ἀνεψιὸν τῆς τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν. «Ἀνεψιέ μου, φίλτατέ μου υἱὲ Μάριε, εὐρήκα ὅτι ὁ εἰρεῦσαι. ἔλθε ἐπίσπευσε τὸ ταξιδίόν σου. Γνωρίζεις τὴν Villa, ἡ ὁποία γαιτονεῖ μετὰ τῆς ἰδιότης μας εἰς τὴν ἐξοχὴν ὅπου ἐθύμασες τὰ ὑψηλὰ τῆς δένδρα καὶ τὴν θολωτὴν σκιὰδα τῶν ὁποίων εὐρισκας μόνον ὀλίγον σκοτεινὴν ὑπὸ τὴν ἀκαλὴν τῶν πλουσιοκλόνων δένδρων ; Ἀλλοιπὸν, ἡ σκία τώρα πλέον δὲν εἶνε σκοτεινὴ, φωτίζεται ἀπὸ ἓνα ἀδάμα. τα ἀπὸ ἓνα ἀστέρα : εἰς τὴν σκιάδα διερχεται πολλὰς ὥρας τῆς ἡμέρας μίαν θαυμασιὰ κόρη, ἡ ὁποία ἀριθμεῖ δεκαεπτὰ ἀνοῖξεις. Ἡ ἀναμεινόμενα σε ἀνυπομόνωσι θεῖα.

Ὁ Μάριος ἅμα ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν τῆς θείας του ἐγέλασε. Ἄν δὲν ἐγνωρίζων τὸν γραφικὸν χαρακτήρα τῆς θείας μου, εἶπε δὲν ἤθελον πιστεῦσαι ὅτι ἔγραψεν ἡ ἴδια τὰς ῥωμαντικὰς αὐτὰς φράσεις, ἀλλὰ καὶ ἡ περιέργειά του ἐκίνηθη ἀπὸ τὰς προκλητικὰς αὐτὰς τῆς θείας του φράσεις καὶ δὲν τὸν ἔφινε πλέον ἤσυχον.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἡ Crescentia, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν ἐλαχίστην τῶν διατρεχόντων ἰδεῶν, ἐξηκολούθησε νὰ κἀθητᾷ ὑπὸ τὴν σκιάδα ἐργαζομένη, ἡ ἀνιγνώσκουσα τὴν βιογραφίαν κανενὸς ἁγίου, ἡ μὲ τὸ κομπολόγιον εἰς τὰς χεῖρας προσευχομένη ἂν δὲν προσέυχετο ἐν συνοδείᾳ τῆς γραίας δεσποινίδος. ἦτο ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ αὐτῆς ἡ Crescentia, δὲν συνδέβαινε ὅμως τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὸν ἀνεψιόν.

Ἐτυχε νὰ γνωρίσῃς πουθενᾶ ἄγγελον τοῦ εἴδους τοῦτου, ἔλεγεν ἡ θεῖα. Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, ἀπῆντα ὁ ἀνεψιός, ἀλλὰ δὲν εἶνι ὁ ἄγγελος τοῦ ὄνειρου μου. ἀλλ' ἀποφάσεις νὰ ὑπάγωμεν μίαν ἡμέραν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκογενείας, νὰ τὴν ἴδῃς ἐκ τοῦ πλησίον, νὰ τὴν ἀκούσῃς νὰ ὀμιλῇ, ἴσως εἶνε ὁ ἄγγελος τοῦ ὄνειρου σου.

Μετὰ πολλὰς προτροπὰς τὸ κατώρθωσεν ἡ θεῖα. ὑπῆγαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκογενείας. Ἡ Crescentia τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὠμίλησεν ὀλιγώτερον τοῦ συνήθους, ἔχαιρέτησε μόνον τὸν ἀνεψιόν τῆς φίλης τῆς. «Ὅτι, ἔλεγεν ἡ θεῖα δι' αὐτὴν προτάκουστον, ὠμίλει περὶ πολιτικῶν μὲ τὸν πατέρα τῆς. ἔφερε διάφορα παραδείγματα ἄλλων ἐποχῶν, τὰ ὁποία παρέβαλλε μετὰ τῶν διηγήσεών του, κεφάλαια ὀλόκληρα ἱστορίας ἀπεστήθιζεν, ὅπου ἐκείνη τὰ

γορήση χιλιάδας πτωχών δια τῆς παροχῆς τροφῆς ἀφθονοτέρας καὶ μεταδῶση αὐτοῖς τὴν χαρὰν, ἣν αἰσθάνεται πᾶς Χριστιανὸς διὰ τὴν κοσμοσωτήριον καὶ θείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἀνάστασιν. Διὸ καταφεύγομεν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν Ἰησοῦ καὶ ἐπικαλούμεθα τὴν συνδρομὴν παντὸς φιλαχριστοῦ.

Δὲν ἀγνοοῦμεν ἀγαπητοὶ Συμπολίται, ὅτι ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἔχει περὶ ἑαυτὸν καὶ πτωχοὺς ἀδελφοὺς οὐς κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας περιθάλλει καὶ παρηγορεῖ· ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ γινώσκωμεν ὅτι ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ὑπάρχουσι καὶ πλείστοι ἐνδεεῖς, οἵτινες οὐδένα γινώσκουσι καὶ παρ' οὐδενὸς παρηγορίαν ἀνκμύνουσι, διὸ ἀθροῖοι εἰς τὸ Συσσίτιον καταφεύγουσι καὶ εἰς αὐτὸ ζητοῦσι καὶ εὐρίσκουσι τὴν χαρὰν τῶν λαμπρῶν αὐτῶν ἡμερῶν. Ἐκτὸς δὲ αὐτῶν ὑπάρχουσι καὶ πλείστοι οἰκογένειαι εὐτυχεῖς καὶ πλούσιαι ἄλλοτε, νῦν δὲ δυστυχεῖς καὶ ἄποροι ἐνεκεν δυσμενῶν περιστάσεων, αἵτινες μὴ δυνάμεναι μήτε χεῖρα ἐπαίτιδα νὰ τείνωσι μήτε ἐλεημοσύνην παρ' οὐδενὸς νὰ ζητήσωσιν, εἰς τὸ Συσσίτιον καὶ αὐταὶ καταφεύγουσιν καὶ εἰς αὐτὸ παραμυθίαν εὐρίσκουσιν. Ἐννοεῖται ἐπομένως, ὅτι οὐ μόνον οἱ πλούσιοι ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ὀπωσθήποτε εὐποροῦντες ὀφείλουσι νὰ συνεισφέρωσι τὸν ὀβολὸν τῶν ὑπὲρ τοῦ Οἰκονομικοῦ Συσσιτίου, τοῦ εὐεργετικωτάτου αὐτοῦ σωματείου, δεικνύοντες οὕτω τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, ἣν τόσον θερμῶς, ὡς εἶπομεν, συνέστησεν ὁ Κύριος ἡμῶν πρὸς τοὺς Ἀποστόλους καὶ δι' αὐτῶν εἰς πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα.

Τὸ Οἰκονομικὸν Συσσίτιον ὡς ἐκ τῆς ἀποστολῆς του καὶ τῆς μέχρι τοῦδε εὐεργετικῆς δράσεώς του, ὀφείλομεν νὰ θεωρῶμεν ὡς ἀσκητήριον πάσης εὐποιίας καὶ ἀρετῆς· αὐτὸ ἐπισκεπτόμενοι οἱ ἄρχοντες τοῦ τόπου καὶ οἱ ὀπωσθήποτε ἐν τῇ κοινῶνίᾳ δρῶντες Κύριοι καὶ Κυραὶ εἴτε ὡς ἔγχετα αὐτῆς μέλη, εἴτε ὡς πρόεδροι συλλόγων καὶ συντεχνιῶν καὶ ἐκ τοῦ συνεγγυς ἀντιλαμβανόμενοι τῶν ἀγαθῶν, ἅτινα παρέχει καθ' ἑκάστην εἰς χιλιάδας δυστυχεῖς καὶ πτωχοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν, ὀφείλουσι παντοιοτρόπως νὰ συντρέχωσιν αὐτό. Ἐκεῖ οἱ καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι καὶ οἱ διευθυνταὶ καὶ αἱ διευθύντριαι τῶν ἐκπαιδευτηρίων καὶ παρθεναγωγείων ὀδηγοῦντες τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας αὐτῶν δύνανται ν' ἀσκῶσιν αὐτοὺς ἐμπράκτως εἰς τὴν ἐλεημοσύνην, ἀγοράζοντες τὰ δεκάλεπτα εἰσιτήρια τοῦ Συσσιτίου καὶ θέτοντες αὐτὰ εἰς τὴν παλάμην τοῦ πτωχοῦ. Ἐκεῖ οἱ γονεῖς μεταβαίνοντες μετὰ τῶν τέκνων αὐτῶν καὶ δεικνύοντες αὐτοῖς τοὺς πεινῶντας, δύνανται νὰ διδάσκωσιν αὐτὰ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον τῶν, συμβουλευόντες αὐτὰ νὰ θέτωσιν ἐπίσης εἰς τὴν παλάμην τῶν πτωχῶν τὰ κερμάτια, ἅτινα ἢ πρὸς αὐτὰ ἀγάπη τῶν ἔθηκε κατὰ καιροῦς εἰς τὰς χεῖρας τῶν. Οὕτω δὲ δύνανται νὰ ἐννοήσωσι καλλίτερον τὰ ἐν τοῖς βιβλίοις θεῖα ἐκεῖνα ῥήματα «ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανείζει Θεῷ» καὶ ὁ θέτων ἐν τῇ παλάμῃ τοῦ πτωχοῦ θέτει ἐν τῇ παλάμῃ τοῦ Χριστοῦ.

Οὕτω δὲ πράττοντες, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δυνάμεθα νὰ προσδοκῶμεν, ὅτι θ' ἀκούσωμεν τὴν θείαν ἐκείνην πρόσκλησιν. «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ἡμῖν βασιλείαν· ἐπεινάσα γὰρ καὶ ἐδώκατέ μοι φρεῖν».

ἱα Ἀδελφῆ

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Κουλουράκια τῆς στιγμαῆς.

Πάρτε 1 ὄκα ἀλεύρι τῆς Τερρέστης 00 ἄρ. βούτυρο 100 ἄρμ. ζάχαρι λι. ἀκ. νερό καὶ 3 κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ οἰνίου διὰ ἀνάευσμα (Babing powder.)

Ἀσπρίζετε τὸν βούτυρο καλὰ ρίγνιτε τὴν ζάχαριν κατόπιν καὶ τὴν ἀνακατεύετε, ἔπειτα τὸ ἀλεύρι, ἔπειτα τὴν σκόνην καὶ ἐὰν ζυμῶστε καλὰ μὲ ὄσον νερό πάρουν, τὰ πλάθετε ἀλείφετε μὲ ὄ γρον αὐγὸ καὶ τὰ στέλετε εἰς καλὸ φούρνο.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ Σ. Δ. ΤΣΑΜΗΣ

Υποδηματοποιὸν ἀπάσης τῆς Β. Οἰκογενείας, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκιπίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου.

Βραβευμένου διὰ τῶν πρώτων βραβείων ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει καὶ ἐν τῇ τῶν Χανίων, τιμωμένου ὑφ' ἀπάσης τῆς ἐκλεκτῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἥτις προμηθεύεται παρ' αὐτοῦ τὰ ἀπαραμίλλου κομψότητος ὑποδήματά της, τὰ τῆς ἐφετεινῆς ἔως ἐαρινῆς περιόδου θὰ ἦναι τὰ ἄριστα καθόσον θὰ κατασκευάζωνται εἰς κομψοτάτας φόρμας προσφάτως κριμισθείσας ἐκ Παρισίων διὰ δερμάτων πρώτης μὲν ποιότητος ἀλλὰ καὶ εἰς ἀνακριθμήτους χρωματισμούς.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην αἱ ὑφάντριά μας μεταξωτῶν ὑφασμάτων, ἀναδεικνύονται καὶ κάμνουν τὸν δρόμον τῶν εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ ἀνοίγουν εὐρύτερον τὸν κλάδον αὐτὸν τῆς γυναικείας βιομηχανίας ὁ ὅποιος χρονολογεῖται ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους.

Νέον τώρα ἐργαστάσιον ἰδρύθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀρ. 15 ὑπὸ μιᾶς ἐκ τῶν καλλιτέρων ὑφαντριῶν, ἡ ὁποία εἰς τὴν δεξιότητα καὶ τὴν τέχνην εἶναι ἐφάμιλλος μὲ τὰς ἀρίστας εἰς τὸ εἶδος αὐτό. Εἶνε ἡ κ. Μαρία Δραματινοῦ, τεχνίτρια ἀρίστη καὶ εἰς τὰ ἀρχαιοειδῆ καὶ εἰς τὰ φουλάρια καὶ εἰς τὰ πυκνὰ μεταξωτὰ καὶ εἰς τὰς χρυσᾶς ἐσάρπας καὶ εἰς τὰ μαντυλάκια, τέλος εἰς ὅλα τὰ εἶδη διὰ τῶν ὁποίων σπολιζέται τὸ γυναικεῖον κάλλος καὶ ἀναδεικνύεται ἡ νεύτης ὡραία καὶ σφριγηλή καὶ ἡ ὄριμος ἡλικία ἀντικτὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἀνθρωπότητα.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Συγγραφεὺς: Καλλιόρρη Ἰαρέν

I. Ἡ Χειραφέτημένη.—Εἶναι τὸ πρῶτον γυναικεῖον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα. Ἀνατρέπει τὴν γυναικεῖαν κερδίαν, καὶ δίδει πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Τιμὴ ἑκάστου ἀντιτύπου 3 φρ.

II. Ἡ Μάγισσα.—Εἶναι συνέχεια τῆς Χειραφέτημένης, ἀν καὶ ἀποτελεῖ ἔργον αὐτοτελές. Ἡ ὑπόθεσις δραματικωτάτη ἐξελλίσσεται εἰς Ἀθήνας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, τῶν ὁποίων περιλαμβάνει πλήρη καὶ τελείαν περιγραφὴν. Δίδει τὴν εἰκόνα μιᾶς κοινωνίης, διατελουσῆς εἰς μεταβατικὴν ἐποχὴν καὶ προδιαγράφει λαμπρὸν τὸ μέλλον τῶν λαῶν, οἱ ὅποιοι ἐνόησαν τὴν σπουδαιότητα τῆς γυναικός, ὡς ζωοποιοῦ καὶ ἀνακινιστικοῦ στοιχείου τῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ ἡ Χειραφέτημένη καὶ ἡ Μάγισσα εἰς τόμους ὑπερτετρακοσίων περίπου σελ. τιμᾶται ἕκαστον 3 ἄρ. διὰ τὰς Ἀθήνας, 3,50 διὰ τὰς ἐπικρατίας καὶ 3 φρ. χρ. διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Πᾶσα αἴτησις μετὰ τοῦ ἀντιτίμου ἀπευθύνεται εἰς τὴν γραφεῖα τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν».

Ὅδος Πανεπιστημίου. ἀρ. 27.